

Tweede middel: onjuiste uitlegging en toepassing van artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening nr. 1049/2001

Eerste onderdeel van het tweede middel: het Gerecht heeft, bij zijn beoordeling van de toepasselijkheid van de uitzondering in artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening (EG) nr. 1049/2001, blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te overwegen dat in het confirmatieve besluit tastbaar bewijs had moeten worden aandragen en dat dit niet is gebeurd. Voorts heeft het Gerecht zich in zijn redenering beperkt tot generieke beweringen die bescherming op algemene wijze tenietdoen, in plaats van specifiek in te gaan op de argumenten die de Raad heeft aangedragen met betrekking tot het risico voor zijn besluitvormingsproces.

Tweede onderdeel van het tweede middel: het Gerecht heeft tevens blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te overwegen dat het beginsel van democratische verantwoording dat ten grondslag ligt aan de verhoogde transparantie van wetgevingsdocumenten, op gelijke wijze geldt voor alle documenten in verband met wetgevingsprocedures, ongeacht of deze documenten standpunten van politieke besluitvormers bevatten of bijdragen zijn van interne diensten zoals de Juridische Dienst.

Derde middel: schending van artikel 113 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht en onjuiste opvatting van de feiten

Ten slotte heeft het Gerecht geweigerd om de mondelinge behandeling van de zaak te heropenen en om in aanmerking te nemen dat tegen verordening 2020/2092 ⁽²⁾ een gerechtelijke procedure was ingeleid die betrekking had op dezelfde juridische kwesties als het advies. Dit komt neer op een procedurefout die ertoe heeft geleid dat de Raad niet kon worden gehoord over een element dat essentieel was voor de procedure bij het Gerecht.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB 2001, L 145, blz. 43).

⁽²⁾ Verordening (EU, Euratom) 2020/2092 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2020 betreffende een algemeen conditionaalsiteitsregime ter bescherming van de Uniebegroting (PB 2020, L 433 I, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 28 juli 2021 door Puma SE tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 19 mei 2021 in zaak T-510/19, Puma/EUIPO — Gemma Group (Afbeelding van een springende katachtige)**(Zaak C-462/21 P)**

(2022/C 51/20)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Puma SE (vertegenwoordiger: P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado)

Andere partij in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

Bij beschikking van 1 december 2021 heeft het Hof van Justitie (kamer voor toelating van hogere voorzieningen) de hogere voorziening niet toegelaten en Puma SE verwezen in haar eigen kosten.

Hogere voorziening ingesteld op 19 juli 2021 door Electrodomésticos Taurus, S.L. tegen de beschikking van het Gerecht (Tiende kamer) van 17 mei 2021 in zaak T-328/20, Electrodomésticos Taurus, S.L. / EUIPO — Shenzen Aukey E-Business Co. Ltd**(Zaak C-468/21 P)**

(2022/C 51/21)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Electrodomésticos Taurus, S.L. (vertegenwoordiger: E. Manresa Medina, abogado)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) en Shenzhen Aukey E-Business Co. Ltd

Bij beschikking van 6 oktober 2021 heeft de vicepresident van het Hof van Justitie de hogere voorziening niet-ontvankelijk verklaard en beslist dat Electrodomésticos Taurus, S.L. haar eigen kosten zal dragen.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op
14 september 2021 — Caixabank S.A. / X**

(Zaak C-565/21)

(2022/C 51/22)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Caixabank S.A.

Verwerende partij: X

Prejudiciële vragen

- 1) Verzetten artikel 3, lid 1, artikel 4 en artikel 5 van richtlijn 93/13/EEG⁽¹⁾ zich tegen nationale rechtspraak waarbij — gelet op de specifieke regeling voor openingskosten binnen het nationale recht als een in één keer en in de regel bij de sluiting van de overeenkomst te betalen vergoeding voor diensten die betrekking hebben op het beoordelen, verstrekken of afwikkelen van hypothecaire leningen of kredieten, dan wel andere soortgelijke diensten die verbonden zijn aan de activiteiten van de kredietgever die voortvloeien uit het verstrekken van leningen of kredieten — het beding dat in die vergoeding voorziet als een wezenlijk bestanddeel van de overeenkomst wordt beschouwd, aangezien het een wezenlijk deel uitmaakt van de prijs, en niet als oneerlijk kan worden aangemerkt indien het duidelijk en begrijpelijk is geformuleerd, in de ruime betekenis die in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie aan dat vereiste is gegeven?
- 2) Verzet artikel 4, lid 2, van richtlijn 93/13/EEG zich tegen nationale rechtspraak waarbij voor de beoordeling van de duidelijkheid en begrijpelijkheid van het beding dat een wezenlijk bestanddeel van de hypothecaire lenings- of kredietovereenkomst is, rekening wordt gehouden met factoren zoals de algemene bekendheid van dat beding bij de consument, de verplichte informatie die de financiële instelling overeenkomstig de voorschriften inzake gestandaardiseerde informatiebladen aan de potentiële kredietnemer moet verstrekken, de reclame van banken, de bijzondere aandacht die de gemiddelde consument aan het beding besteedt omdat het deel uitmaakt van de prijs die bij het aangaan van de lening volledig moet worden betaald en een substantieel deel is van het financiële offer dat hij zich getroost om de lening te verkrijgen, en het feit dat de bewoordingen, de plaats en de structuur van het beding het mogelijk maken om te oordelen dat het een wezenlijk bestanddeel van de overeenkomst vormt?
- 3) Verzet artikel 3, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG zich tegen nationale rechtspraak volgens welke een contractueel beding als dat in het hoofdgeding — dat betrekking heeft op de openingskosten voor het sluiten van een lenings- of kredietovereenkomst, die strekken tot vergoeding van diensten in verband met het beoordelen, voorbereiden en individueel behandelen van een lening- of kredietaanvraag (beoordeling van de levensvatbaarheid van de lening, de kredietwaardigheid van de schuldenaar, de lasten die drukken op de onroerende zaak waarop de hypotheek wordt gevestigd, enz.) zonder welke de lening of het krediet niet kan worden verstrekt, en die in het nationale recht uitdrukkelijk zijn aangemerkt als tegenprestatie voor de handelingen die verbonden zijn aan de verstrekking van de lening of het krediet — niet wordt geacht in strijd met de goede trouw het evenwicht tussen de uit de overeenkomst voortvloeiende rechten en verplichtingen van de partijen aanzienlijk te verstoren ten nadele van de consument?

⁽¹⁾ Richtlijn van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).